

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 429/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť U. P. – p. s., P., zastúpeného advokátom JUDr. V. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 11/08-213 zo 7. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť U. P. – p. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2008 doručená sťažnosť U. P. – p. s., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 11/08-213 zo 7. apríla 2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 2. septembra 2002 Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, konkrétne neplatnosti notárskej zápisnice, ktorou si žalovaní dali osvedčiť vydržanie ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré mali byť v minulosti vedené ako vlastníctvo právneho predchodcu sťažovateľa („Bývalí u. a ž. P.“). Podaním doručeným okresnému súdu 3. novembra 2005 zobral sťažovateľ svoj návrh späť a žiadal, aby okresný súd určil, že sťažovateľ je vlastníkom sporných nehnuteľností (t. j. žaloba o určenie vlastníckeho práva). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 C 1093/02 z 23. januára 2007 žalobu sťažovateľa zamietol a konanie v časti späťvzatia (o neplatnosť právneho úkonu) zastavil. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napádaným rozsudkom č. k. 5 Co 11/08-213 zo 7. apríla 2008 rozsudok okresného súdu potvrdil.

V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s označeným rozhodnutím krajského súdu a tvrdí, že krajský súd porušil v prvom rade jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, a to jednak tým, že „neaplikoval v danom prípade § 132 a § 134 Občianskeho súdneho poriadku a § 31 zákona č. 181/1995 Z. z. o. o pozemkových spoločstvách“, a jednak tým, že krajský súd sa podľa neho náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou a predloženými dôkazmi týkajúcimi sa neplatnosti notárskej zápisnice, na základe ktorej si žalovaní podľa neho „uzurpovali“ vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, čím krajský súd podľa sťažovateľa porušil princíp rovnosti zbraní v súdnom konaní. V nadväznosti na uvedené, sťažovateľ v sťažnosti uvádza celý rad dôvodov, kvôli ktorým je podľa jeho názoru uvedená notárska zápisnica neplatná. Okrem tohto v sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedol, že v dôsledku neposkytnutia mu ochrany krajským súdom došlo aj k porušeniu jeho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ v odvolaní adresovanom Krajskému súdu v Košiciach opísal, prečo nedošlo k okolnostiam podmieňujúcim vydržanie, ale Krajský súd v Košiciach sa s jeho tvrdeniami nijako nevysporiadal, len ich do svojho rozsudku opísal z odvolania. ...

Krajský súd v Košiciach nemôže dospieť k záveru, že na sťažovateľa neprešlo vlastnícke právo a že vlastníckmi pozemkov sú jeho členovia. Ak sa neposkytne ochrana sťažovateľovi (pozemkovému spoločenstvu), neposkytne sa tým vlastne ochrana ani jeho členom, keďže sťažovateľ (pozemkové spoločenstvo) koná v mene svojich členov. ...

Podľa právneho názoru sťažovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudok Okresného súdu Košice II potvrdil, ale nie v dôsledku konštatovania správne zisteného skutkového stavu a správnych právnych záverov Okresného súdu Košice II. Práve naopak, Krajský súd v Košiciach vôbec neuviedol, v čom sa vlastne stotožnil s Okresným súdom Košice II, ale len nepodložené konštatoval nejaké vlastné závery bez skúmania veci v rámci dôvodov uvedených v odvolaní.

Potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach nepôsobí presvedčivo a odôvodnene, keďže vôbec neuvádza, v čom pokladá rozsudok Okresného súdu Košice II za správny.

Krajský súd v Košiciach sa v rozsudku vôbec nezaoberal argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní v konfrontácii s rozsudkom Okresného súdu Košice II a tým porušil princíp zákazu odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae) a v dôsledku uvedeného neposkytol ochranu vlastníckemu právu sťažovateľa.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom, sp. zn. 5 Co/11/2008-213 zo dňa 07. 04. 2008 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na ochranu vlastníckeho práva.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5 Co/11/2008-213 zo dňa 07. 04. 2008 a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľa proti namietanému rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 11/08-213 zo 7. apríla 2008 je založená predovšetkým na jeho tvrdení, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami a dôkazmi vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenej neplatnosti notárskej zápisnice, čím mal byť porušený princíp rovnosti zbraní a v končnom dôsledku tým malo byť porušené aj jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ tiež tvrdí, že základné právo na spravodlivé súdne konanie bolo porušené aj tým, že dôvody rozhodnutia krajského súdu, v zmysle ktorých sťažovateľ dostatočne nepreukázal odôvodnenosť svojich vlastníckych nárokov k sporným nehnuteľnostiam, ako ani právne nástupníctvo po svojom právnom predchodcovi a v končnom dôsledku ani oprávnenie na podanie žaloby v mene svojich členov, sa nezakladajú na pravde, pretože podľa sťažovateľa všetky tieto skutočnosti preukázal a navyše jeho právne nástupníctvo je dané samotným zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pozemkových spoločnostiach“), ktorého ustanovenia však krajský súd opomenul na daný prípad aplikovať. Podľa sťažovateľa tým, že krajský súd

nenapravil pochybenia prvostupňového súdu a jeho žalobe nevyhovet, neposkytol tým ochranu ani jeho vlastníckemu právu k sporným nehnuteľnostiam, čím porušil aj jeho základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Rozsudok vo výroku o zastavení konania v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť..., preto v uvedenom výroku nebol v odvolacom konaní preskúmaný. ...

Odvolačí súd po prejednaní veci v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O. s. p. rozsudok potvrdil podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, hoci ju čiastočne nesprávne právne posúdil.

Žalobca v odvolaní, ani na odvolacom pojednávaní výslovne neuviedol odvolací dôvod, ale skutočnosti uvedené v odvolaní sa dajú podradiť pod odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) a f) O. s. p., t. j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, preto tento odvolací dôvod nie je v prejednávanej veci daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Žalobca sa domáhal, aby bolo vlastníctvo predmetných nehnuteľností určené jemu a v žalobe o. i. tvrdí, že predmetné nehnuteľnosti pochádzajú zo združenej parcely..., ktorej pôvodným výlučným legitímnym vlastníkom boli bývalí u. a ž. obce P., ktorých je nástupníckou organizáciou a na tom základe je relevantným právnym subjektom ako legitímny účastník tohto konania.

Z rozhodnutia sp. zn. 41/1999-F, Reg. č.1/99 zo 17. 2. 1999 (fotokópia na č. 1. 5-7) OÚ Košice II, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva (právoplatného a vykonateľného 10. 3. 1999) bolo zistené, že žalobca bol dňom 17. 2. 1999 zapísaný do registra pozemkových spoločenstiev ako pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou.

Podľa § 2 ods. 1 písm. c) zák. č. 181/95 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení zák. č. 217/04 Z. z. a č. 549/04 Z. z. pozemkovým spoločenstvom (ďalej len spoločenstvo) sa rozumie pozemkové spoločenstvo založené podľa tohto zákona.

Podľa ods. 2 cit. ust. členom spoločenstva podľa odseku 1 sú všetci spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti.

Podľa ods. 3 cit. ust. ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na práva a povinnosti vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 4 ods. 1 cit. zák. podielové spoluvlastníctvo spoločnej nehnuteľnosti je nedeliteľné a nemožno ho zrušiť a vyporiadať podľa osobitných predpisov.

Podľa § 5 ods. 2 cit. zák. pomer účasti spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti na výkone práv a povinností vyplývajúcich zo spoluvlastníckeho práva spoločnej nehnuteľnosti je vyjadrený súčtom alebo veľkosťou ich podielov na spoločnej nehnuteľnosti, ak tento zákon neustanovuje inak. ...

Podľa § 8 ods. 1 cit. zák. nadobúdateľ vlastníctva podielu spoločnej nehnuteľnosti sa prevodom alebo prechodom vlastníctva stáva členom spoločenstva a vstupuje do práv a povinností člena spoločenstva v rozsahu nadobúdaného podielu.

Podľa § 132 ods. 1 OZ vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Podľa § 79 ods. 1 druhá veta O. s. p. (účinného v čase začatia konania, t. j. 2. 9. 2002 žaloba mala okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať o. i. pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov, ktorých sa žalobca dovolával.

Podľa ods. 2 cit. ust. žalobca bol povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvolával.

Podľa § 120 (Dôkazná povinnosť) ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V tomto ust. je upravené tzv. dôkazné bremeno, ktorého pojem teória procesného práva i súdna prax vykladá tak, že sa ním rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia a preto muselo byť rozhodnuté v jeho neprospech. Záver o tom, že účastník neunesol dôkazné bremeno, možno urobiť vtedy, ak vyhodnotenie dôkazov, ktoré boli počas konania vykonané, umožňuje súdu urobiť záver o nepravdivosti tvrdenia účastníka.

V prejednávanej veci žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie pravdivosti tvrdenia, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, preto bolo povinnosťou súdu ho vyzvať, aby pravdivo opísal rozhodujúce skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie pravdivosti tohto svojho tvrdenia a nemal zisťovať, či vlastníkami predmetných nehnuteľností sú žalovaní, lebo to nebolo predmetom konania a okrem toho, aj keby sa zistilo, že žalovaní nie sú vlastníkami predmetných nehnuteľností neznamenaloby to bez ďalšieho, že ich vlastníkom je žalobca.

Predovšetkým žalobca nijako nepreukázal, že je právnym nástupcom, pôvodného pozemkového spoločenstva, keďže nepreukázal, že pôvodné pozemkové spoločenstvo bolo vedené v pozemkovej knihe po účinnosti zák. čl. X/1913: o nedielných spoločných pasienkoch a že nezaniklo podľa § 3 ods. 1 zák. SNR č. 81/49 Sb. n. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov v znení zák. č. 159/71 Zb., podľa ktorého súčasne s prechodom vlastníctva k majetku uvedenému v § 2 (teda aj k spoločným nehnuteľnostiam bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov, ktoré upravoval zák. čl. X/1913 a spoločným nehnuteľnostiam pasienkových spoločenstiev zriadených podľa zák. čl.

X/1913) na jednotné družstvo zanikli urbáre, komposesoráty a podobné právne útvary, na ktoré sa vzťahoval zák. čl. X/1913.

Rovnako tak nepreukázal žiaden právny titul, na základe ktorého by sa bol stal vlastníkom predmetných nehnuteľností a jeho vlastníctvo nemožno odvodiť ani z ust. cit. zák. č. 181/95 Z. z., lebo aj keď sa stal právnickou osobou (nadobudol právnu subjektivitu) neprešlo na neho vlastnícke právo k pozemkom, ktorých spoluvlastníkmi sú jeho členovia, ani ich podiely k týmto pozemkom, ale vlastníkmi ostali aj naďalej všetci členovia spoločenstva, teda podielníci.“

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že rozhodol podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v znení účinnom v čase jeho rozhodnutia, a to tak, že rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa potvrdil, pretože ho považoval za vecne správne. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa v rozhodnom čase účinného znenia Občianskeho súdneho poriadku nebolo možné podať odvolanie len proti dôvodom rozhodnutia (§ 202 ods. 4 OSP), t. j. odvolanie muselo v prvom rade smerovať proti výroku rozhodnutia, k zneniu ktorého smerovalo aj rozhodnutie o odvolaní (exekučným titulom je výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie), ako aj vzhľadom na to, že odvolací súd nebol povinný vždy prihliadať na vady prvostupňového konania, ale iba vtedy, ak mali vplyv na rozhodnutie ako také, t. j. ak mali vplyv na výrok rozhodnutia (§ 212 ods. 3 OSP), možno usudzovať, že podľa označeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa vecná správnosť rozhodnutia preskúmaného v odvolacom konaní posudzovala vo vzťahu k jeho výroku, a nie k jeho odôvodneniu, inými slovami, odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil, ak bolo vecne správne v jeho výroku. Uvedené úvahy o zámere zákonodarcu vyjadrenom v § 219 OSP účinnom v rozhodnom znení potvrdzuje aj v súčasnej dobe spresnená právna úprava § 219 ods. 1 OSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Vzhľadom na uvedené je teda zrejmé, že krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu v tom, že žaloba sťažovateľa v znení, v akom bola uplatnená na okresnom súde, mala byť zamietnutá, resp. by bola zamietnutá aj krajským súdom, aj keď nie z dôvodov, kvôli ktorým ju zamietol okresný súd. Rozdielnosť dôvodov krajského súdu pre

zamietnutie žaloby v porovnaní s dôvodmi prvostupňového súdu však nemohla byť dôvodom na zmenu prvostupňového rozhodnutia (§ 220 OSP) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP).

Dôvody, na základe ktorých okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa a ktoré sa sústredili, resp. ktoré sa vzťahovali na námietky sťažovateľa spochybňujúcim vlastnícke právo žalovaných k sporným nehnuteľnostiam, krajský súd so zreteľom na žalobný petit (určenie vlastníckeho práva sťažovateľa k sporným nehnuteľnostiam) nepovažoval za podstatné, a keďže odvolacie námietky sťažovateľa smerovali práve proti týmto dôvodom okresného súdu, krajský súd sa nimi vo svojom rozhodnutí ani nezaoberal, t. j. ďalej neskúmal spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanými k sporným nehnuteľnostiam, pretože predmetom konania nebolo spochybníť vlastnícke právo žalovaných k sporným nehnuteľnostiam, ale preukázať vlastnícke právo sťažovateľa k týmto nehnuteľnostiam. V súvislosti s uvedeným preto krajský súd vo svojom rozhodnutí aj uviedol, že aj v prípade, keby bolo úspešne spochybnené vlastnícke právo žalovaných k sporným nehnuteľnostiam, nemôže to bez ďalšieho znamenať, že vlastníkom týchto nehnuteľností je automaticky sťažovateľ, pretože ich vlastníkom by mohla byť aj tretia, v súdnom spore nezainteresovaná osoba.

Skôr než by krajský súd prešiel k meritórnemu preskúmaniu rozhodnutia okresného súdu sa totiž v prvom rade (na rozdiel od okresného súdu) zaoberal skúmaním otázky, či okrem procesnej legitímácie účastníka konania svedčí sťažovateľovi ako žalobcovi podľa hmotného práva aj vecná legitímácia aktívna a žalovaným vecná legitímácia pasívna. Nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej, alebo pasívnej, totiž znamená, že účastník konania podľa hmotného práva nebol ani nemohol byť nositeľom práva, o ktoré v konkrétnom konaní išlo. V tejto súvislosti krajský súd s poukázaním na príslušné ustanovenia zákona o pozemkových spoločnostiach dospel k záveru, že sťažovateľ nebol v spore aktívne vecne legitimovaný (jej nositeľmi by boli jeho členovia), pretože nepreukázal, že by bol vlastníkom sporných nehnuteľností on, a nie jeho jednotliví členovia. V tejto súvislosti krajský súd uviedol: „... nepreukázal žiaden právny titul, na základe ktorého by sa bol stal vlastníkom predmetných nehnuteľností a jeho vlastníctvo nemožno

odvodiť ani z ust. cit. zák. č. 181/95 Z. z., lebo aj keď sa stal právnickou osobou (nadobudol právnu subjektivitu) neprešlo na neho vlastnícke právo k pozemkom, ktorých spoluvlastníkmi sú jeho členovia, ani ich podiely k týmto pozemkom, ale vlastníkmi ostali aj naďalej všetci členovia spoločenstva, teda podielníci.“

Z uvedeného vyplýva, že námietky sťažovateľa týkajúce sa neplatnosti notárskej zápisnice o vydržaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam sú neopodstatnené, a to tak z hľadiska subjektu, ktorý ich uplatnil, ako aj z časového hľadiska, pretože táto otázka môže byť predmetom samostatného konania, pretože konanie v tejto veci bolo zastavené, takže nejde o vec už rozhodnutú (res iudicata).

Vzhľadom na uvedené sa podľa názoru ústavného súdu závery krajského súdu vyjadrené v rozsudku č. k. 5 Co 11/08-213 zo 7. apríla 2008 nejavia ako svojvoľné alebo neodôvodnené a príslušné zákonné ustanovenia boli krajským súdom aplikované spôsobom, ktorý neodporuje ich účelu a zmyslu. Z tohto hľadiska ústavný súd považuje označené rozhodnutie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné, takže z dôvodov uvádzaných sťažovateľom ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže podľa záverov krajského súdu sťažovateľovi podľa hmotného práva nesvedčalo ani vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam (nedostatok aktívnej vecnej legitimácie), rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť ani k zásahu do „jeho“ vlastníckeho práva chráneného čl. 20 ods. 1 ústavy.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup alebo rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2010